

WEEKENDJE WEG

José van Winden

GP

“Weekendje weg”

José van Winden

Tweede druk: mei 2020

Eerste druk: mei 2017

Uitgever: Godijn Publishing

Coverontwerp: Tom Smits

ISBN 2e druk 978-94-93157-48-4

ISBN 1e druk 978-94-92115-26-3

ISBN 978-94-92115-95-9 E-book

NUR 301

©2020 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

“You can kid the world, but not your sister.”

Charlotte Gray

Voor Maria

Deel I - Vrijdag

Sylvia

Onrustig scharrelt ze door de keuken en checkt voor de zoveelste keer de inhoud van de schooltassen: beker, broodblik, appel. Ze graait in haar weekendtas. Heeft ze de tube tandpasta er nu in gedaan of ligt die nog op de wastafel?

‘Schiet op, jongens. De school begint zo! Hebben jullie je tanden gepoetst?’

‘Ja, mam,’ roepen ze in koor.

De schooltas stopt ze in hun hand, terwijl ze met ze meeloopt naar de voordeur. In het voorbijgaan geeft ze een knuffel. De jongens maken zich eerder eruit los dan ze zou willen.

‘Veel plezier vandaag. Doe je best op de training. Vergeet je cadeautje niet voor het feestje van morgen.’

‘Goed, mam.’

‘Doei, mam.’

‘Tot zondag, lieverds.’ Een laatste zwaai en ze doet met gemengde gevoelens de deur achter ze dicht. Ze heeft veel zin in een lang weekend met haar zussen, kijkt ernaar uit om een paar dagen voor niemand anders te

hoeven zorgen dan zichzelf. Tegelijkertijd weet ze dat ze de kinderen gaat missen.

‘Schat, ik ga afruimen!’ roept Sylvia naar boven.

Over een paar minuten staat Iris voor de deur en dan wil ze de keuken schoon en opgeruimd hebben. Ze hoort haar zus in gedachten al zuchten, want Iris heeft een hekel aan wachten. Dus probeert ze met één vrije hand de vaatwasser zo snel mogelijk te vullen, terwijl ze de tafel afruimt met haar andere hand. Dat lijkt op zo’n moment heel efficiënt, maar is het zeker niet.

Geen reactie vanuit de computerkamer. Ze loopt de trap op, de schone was, vuile sokken en administratie van de traptreden mee pakkend. Ze doet de deur van de werkkamer op een kier en kijkt naar binnen.

Chris ligt ontspannen in zijn bureaustoel te telefoneren. Hij ziet haar niet.

‘Het wordt morgenmiddag. Prima. Ik kom je halen. Heerlijk om je weer te zien.’

‘Schat?’

Chris schiet overeind. Snel verbreekt hij de verbinding en draait zich naar haar om. In een fractie van een seconde ziet ze hem nerveus met zijn ogen knipperen.

‘Stoor ik?’

‘Wat is er?’

‘Iris kan ieder moment hier zijn. Er liggen pizza’s en een restje macaroni in de vriezer.’

‘Dank je. We zien wel wat we eten,’ reageert hij afgemeten.

Dat is niet het antwoord dat ze verwacht. Een beetje dankbaarheid voor al haar grondige voorbereidingen zou fijn zijn. Inmiddels moet ze beter weten, maar toch steekt het haar.

‘Wie had je aan de lijn?’

‘Oh, dat was Bas. Hij vroeg of ik mee ging naar spinning dit weekend.’ Hij ontwijkt haar blik en kijkt terloops naar de telefoon op zijn bureau.

Ze wil graag verder vragen, want ze gelooft er geen barst van. Dat komt niet alleen door dat nerveuze gedoe van vanmorgen, maar ook doordat hij zo afwezig is de laatste tijd. Ze voelt dat hij iets voor haar verbergt. Het maakt haar onzeker. En dat is ook een reden om er juist nu tussenuit te willen. Ze wil even los van alles. Wat dingen op een rijtje zetten, uit de band springen met meiden die ze haar hele leven al kent en haar gal spuwen over zaken die nu niet zo gladjes verlopen. Een ongeduldig getoeter haalt haar uit haar overpeinzing. Dat is Iris.

‘Nou, dag schat, tot zondag dan maar.’ Ze buigt zich voorover en geeft hem een vluchtige kus. Dat doet ze elke ochtend als hij de deur uit gaat. En elke ochtend lijkt het moeilijker om elkaars mond te vinden. Vandaag is zij degene die vertrekt, want hij werkt thuis.

‘Veel plezier, schat. En doe rustig aan met de wijn, hè?’

Ze ergert zich aan het belerende toontje - alsof hij zich inhoudt als hij met de motorclub weg is - maar houdt haar mond. Het is zinloos om nu haar ongenoegen te uiten. Ze weet niet hoe het met hem zit, maar zij blijft vervolgens urenlang met een rot gevoel zitten. Stel dat er iets gebeurt, zei haar moeder vroeger altijd. Ze citeerde dan het tegeltje dat in de keuken hing: “Ga nooit weg zonder te groeten, ga nooit heen zonder een zoen. Wie het noodlot zal ontmoeten, kan het morgen niet meer doen.”

Bij het dichttrekken van de deur schudt ze haar ongehoogen van zich af. Wat Chris doet, mag hij dit weekend zelf uitzoeken. Dan bedenkt ze zich en opent de deur weer. Hij lijkt verkrampd in zijn stoel te zitten.

‘Op het prikbord hangt het boodschappenlijstje voor pa. Niet vergeten, hoor! Doeg!’

De voordeurbel gaat. Iris is nog ongeduldiger dan anders. Sylvia dendert de trap af - iets wat ze haar kinderen altijd verbiedt - en gooit de voordeur open.

‘Kom binnen. Ik pak mijn tassen. Heb jij het adres?’

‘Staat in mijn TomTom. Syl, mag ik even plassen?’

‘Ga je gang. Is de auto open? Dan zet ik alvast mijn spullen er in.’

Iris geeft de autosleutels en haast zich naar de wc.

‘Rijdt er verder nog iemand mee?’ roep Sylvia richting wc.

‘Nee.’ De wc-rollhouder piept en papier wordt afgescheurd.

‘Els haalt Tara op en Karin gaat liever zelf met de auto. Ze mochten haar eens nodig hebben op de zaak.’

Dat is typisch Karin. Ze leeft voor de zaak, haar eigen zaak. Iets wat voor de zussen onbegrijpelijk is. Er zijn toch belangrijkere dingen in de wereld dan werken? Van wie zij die ondernemende genen heeft, is Sylvia ook een raadsel. Mam was huisvrouw en vrijwilliger voor ontelbaar veel verenigingen. En pa werkte voor een baas tot hij er bijna bij neerviel. Toch waren ze geen van allen verbaasd toen Karin het schopte tot zakenvrouw van de regio. Ze begrijpen het niet, maar zien wel dat haar hele ziel en zaligheid in het bedrijf zit. En als ze iets wil, dan gaat ze er ook helemaal voor. Dat Karin er veel voor moet laten schieten, is duidelijk. Zoals een privéleven.

‘Lekker hè? Een heel weekend zo met elkaar.’ Ze zijn al even onderweg en Sylvia rekt zich gelukkig uit op de bijrijdersstoel. De stress van het vertrek is verdwenen, Iris is een zekere chauffeur en het verkeer rijdt lekker door. Ze rommelt in haar tas, die volgepropt is met alles wat ze eventueel nodig hebben en haalt een pakje Sultana tevoorschijn. Twee biscuitjes zijn verkruimeld, maar een is nog gaaf. Die laatste reikt ze Iris aan.

‘Jij ook?’

Die schudt haar hoofd.

‘Ik voel mijn ontbijt nog zitten,’ zegt ze, maar haar maag knort in een non-verbaal protest.

‘Echt niet?’

‘Nee,’ zegt Iris kortaf, terwijl ze strak naar de weg blijft kijken.

Sylvia haalt haar schouders op. Straks misschien. Enthousiast zet ze haar tanden in het rozijnenkoekje. Het smaakt naar vakantie, naar verwachtingsvolle autoritten op weg naar de camping. Ondertussen kijkt ze naar buiten. In de verte hangen dreigende donkere wolken. Het is te hopen dat ze het droog houden dit weekend. Samen met Tara heeft ze een animatieprogramma in elkaar gedraaid dat zich voor een deel buiten afspeelt en dat ziet ze liever niet in het water vallen. Bovendien heeft de bed and breakfast, die ze met zoveel zorg en na ellenlange discussies over de app hebben uitgezocht, een jacuzzi in de tuin.

‘Die blinddate van pas, is dat nog wat geworden?’ Ze hoopt op een smeug verhaal. Iris komt in kringen die haar onbekend zijn. Ze is al zo lang met Chris. Een eeuwigheid, zo voelt het tenminste wel. Voordat ze hem leerde kennen had ze wel andere vriendjes, maar dat is

niet te vergelijken met hoe het daten tegenwoordig gaat. Ze stuurden elkaar briefjes en spraken af in de discotheek of op het schoolplein. Zonder WhatsApp. Het was geen drama als je een paar minuten op elkaar moest wachten. Nu rinkelen direct alle alarmbellen als iemand even niet bereikbaar is. Ze maakten ook niet overal foto's van. Wie nam er een fototoestel mee naar school of als je ging stappen?

En delen? Dat deed je wel, je deelde je joint of je drankje of kleding met vriendinnen. En de herinneringen sloeg je op, op je eigen harde schijf, in plaats van in *the cloud* op Instagram. Ze probeert het de kinderen weleens duidelijk te maken hoe dat dan ging, maar die kunnen zich er niets bij voorstellen. Als ze heel eerlijk is, kan zij het ook niet meer.

Iris haalt in eerste instantie haar schouders op, maar vertelt dan lachend over haar laatste date.

'Misschien als ik blind was geweest, dat het beter was gegaan.' Ze huivert. 'Het was echter zo'n lelijke man. Minstens vijftien jaar ouder dan hij in zijn profiel had geschreven. Kaal en dik, niet bepaald aantrekkelijk. Puntje bij paaltje verwachtte hij ook nog dat ik de rekening van het eten betaalde. En verbaasd dat hij was, toen ik niet meteen een vervolgspraak wilde maken. Nee, voorlopig heb ik mijn buik vol van datingsites.' Ze richt een priemende blik op haar zus. 'En hoe gaat het bij jullie? Jullie stevenen af op een jubileum, toch?'

Sylvia voelt een blos optrekken vanuit haar nek. Ze wil er niet over nadenken hoe het nu bij hen is en jubilea geven haar sowieso de kriebels. Ze maken haar melancholiek. Als ze teveel nadenkt over hoe lang Chris en zij al bij elkaar zijn, barst ze in snikken uit. Terwijl ze geen

slechte tijd met elkaar hebben gehad. Helemaal niet. Maar het verglijden van de tijd en het feit dat ze dat niet kan stoppen, maakt haar radeloos.

‘Oh, prima. Druk,’ antwoordt ze zwakjes. Ze is blij als Iris haar blik weer op de weg richt.

Ze maakt zich zorgen om Iris. Die is het afgelopen uur steeds bleker geworden achter het stuur.

‘Gaat het allemaal wel? Zal ik het rijden even van je overnemen?’

Ze probeert contact met Iris te maken, maar die reageert niet. En dat terwijl ze wat met haar wil bespreken, een op een, veilig naast elkaar in de auto. Ze hoopt op wijze raad of, beter nog, een beetje geruststelling.

Van alle zussen is Iris degene die het minst emotioneel reageert als het om liefdesperikelen gaat. Nuchterheid, dat kan ze nu goed gebruiken. Waarschijnlijk beeldt ze zich alleen maar in dat er iets met Chris aan de hand is, maar het is overtuigender als iemand anders haar dat vertelt. Haar man heeft het druk op zijn werk, dat is vast alles. En zij is ook niet altijd even gezellig als hij wél een keer thuis eet. Het is begrijpelijk, dat hij geen moeite meer doet om precies om zes uur thuis te zijn. Vaak begint ze al met zeuren zodra hij een voet over de drempel zet, daar is ze zich terdege van bewust. Maar dat is toch niet alleen haar schuld? Het steekt haar dat hij een leven naast hun gezin heeft, terwijl zij niets anders kan doen dan wachten. Wachten tot er iemand thuis komt, wachten tot er iets gebeurt, wachten tot ze een ons weegt. Omdat ze zoveel thuis is, verwacht iedereen dat ze postpakjes voor de hele straat aanpakt, de verjaardag van haar vader organiseert en elke dag de was en de strijk doet. Als ze er wel is, voelt ze zich door man en kinderen ge-

negeerd, maar als ze een keer niet klaar zit met thee en een gezonde maaltijd, nemen ze het haar kwalijk. Onzichtbaar, maar beschikbaar indien nodig. Maar ja, om daar, nu Iris zo stil is, plompverloren over te beginnen. Dat vindt ze ook een beetje cru.

‘Nou, graag, als je dat wil doen. Ik ben niet helemaal fit, geloof ik.’ Iris klinkt vermoeid. Sylvia schrikt als ze naar het afgematte gezicht kijkt. Wat had ze aangeboden? Oh, ja, rijden. Shit.

‘Houd je het vol tot het tankstation? Volgens dat bord is het nog vijf kilometer.’

Iris knikt. Het verbaast Sylvia dat ze het stuur over wil geven. Haar zus is altijd zo zuinig op haar spullen. Bang dat dingen vies worden, of kapotgaan. En bang om de controle te verliezen. Nou ja, het is weer eens wat anders. Chris laat haar nooit meer rijden, ook niet als ze op vakantie gaan. Hij zet liever de auto een poosje aan de kant om een dutje te doen, dan dat hij het roer overgeeft. Lange stukken is ze daarom helemaal niet gewend. Maar ze hoeft niet bang te zijn: volgens het navigatiesysteem is het nog maar een uurtje rijden tot de eindbestemming.

Iris heeft toch een fruitreep aangepakt en hem dopend in de koffie van het tankstation opgegeten. Zwijgend. Op dat moment werden ze ingehaald door de rammelbak van zus Els. Een enthousiaste zwaai geeft een vooruitblik op hoe het dit weekend zal gaan. Sylvia onderdrukt de neiging om er vol gas achteraan te rijden. Ze kiest liever haar eigen tempo. Dan komen ze er ook wel. Niet veel later valt Iris alsnog in slaap. Ze werkt vast veel te hard, denkt Sylvia. En alles alleen moeten doen en beslissen,

dat houdt geen vrouw vol. Of heeft ze onderhand, toch? Of is ze minder alleen dan zij denken? Nee, dan hadden ze dat geweten.

Ze zet de radio harder en neuriet zachtjes mee. Het sturen bevalt haar zo goed, dat het bijna jammer is dat ze er al bijna zijn. Naast Chris is ze vaak nerveus in de auto, vooral als de kinderen achter haar zitten te klieren. Vroeger was het anders. Toen vonden ze het heerlijk om samen ver weg te gaan. Eindeloos praten over van alles en nog wat. Filosoferen over later, over alle verre reizen die ze zouden maken, dingen die ze nog wilden doen. Nu heerst er, die enkele keer dat ze zonder de kinderen weg zijn, een ijzige stilte.

De kilte slaat haar ineens om het hart. ‘Je moet weg, zolang het nog kan!’ roept een stem in haar hoofd. ‘Je gaat na dit weekend gewoon niet meer naar ze terug. Moet hij maar zien hoe hij het redt met de kinderen.’ Ze slikt met moeite een dikke prop door. Waar komt dat opstandige gevoel ineens vandaan? Het zweet breekt haar uit als ze beseft hoe zat ze het is. Het zorgen voor, het denken aan, het anticiperen op en het wachten, altijd maar dat wachten. Ze wil haar eigen leven terug.

‘Sylvia?’ Iris komt overeind, veegt wat speeksel weg bij haar mond. ‘Hadden we er niet allang af gemoeten?’

Sylvia kijkt naar het bord langs de weg. België 5 kilometer staat erop.

‘Shit!’

Tara

De bel gaat. In paniek kijkt Tara naar de klok. Het is toch niet Els al? Heeft ze de e-mails niet goed gelezen en zich vergist in de tijd? Ze is nog niet klaar voor vertrek, wil de was ophangen om Jeroen op gang te helpen. Ze is bang dat hij het vergeet, zoals de vorige keer. Toen had de was een weekend lang nat in de machine gezeten. Stinken dat het deed! Ze kon wel janken. Die ramp is ze nu liever voor.

Het is niet Els, maar de buurman die voor de deur staat. Hij vraagt of zij zijn katten wil voeren, omdat hij dit weekend weg is.

‘Geen probleem,’ zegt ze, zonder erbij na te denken. ‘Ja, hoor, prima!’ Verbouwereerd staart ze even later naar de sleutel in haar hand. Hier is haar vriend niet blij mee. Ze hangt de sleutel aan het sleutelrekje en begint met het ophangen van de was. Meegalmend met de radio is dat geen straf. Als alles hangt, het huis er netjes uitziet, de vaatwasser uit- en ingeruimd is, gaat ze zitten om een briefje te schrijven voor Jeroen. Of toch maar even bel-

len? Ze pakt de telefoon en toetst het 06 nummer in. Vreemd. Geen kiestoon. Jeroen heeft zijn telefoon toch altijd bij zich in de vrachtwagen? Het is echter de huistelefoon die niet meewerkt. De batterij is weer eens leeg. Tara schudt tegen beter weten in met het apparaat, maar er is geen leven meer in te krijgen. En haar mobieltje zit stom genoeg al diep weggestopt in de weekendtas. Als ze die tevoorschijn haalt, moet ze de hele tas opnieuw inpakken. En dan gaat ze weer twijfelen over de kleren die ze meeneemt. Ze kent zichzelf veel te goed. Te veel? Te weinig? Die eeuwige twijfel. Nee, dan maar geen risico nemen en een ouderwets briefje schrijven.

Wil jij de kat van de buurman morgen en overmorgen eten geven? Huissleutel hangt aan het haakje (Tweety sleutelhanger). Er staat voor jou nog een restje pompoensoep in de koelkast. Succes en tot zondag, dikke knuf, Taatje.

Tevreden kijkt Tara de kamer rond. Als ze naar buiten kijkt, ziet ze Els enthousiast naar haar zwaaien. Liever met haar mee dan met Iris, denkt Tara. Veel gezelliger. En ze voelt zich direct schuldig.

Els kijkt haar verbaasd aan als ze bepakt en bezakt naar buiten stapt.

‘Ben je er al klaar voor?’

Tara giechelt.

‘Ik dacht dat je een uur geleden al voor de deur stond, maar het bleek de buurman te zijn. Toen had ik opeens zeeën van tijd.’ Ze gooit haar weekendtas achter in de 2CV.

‘Halen we het hiermee tot Limburg?’

‘Wat denk jij nou? En anders bellen we toch de wagenwachter? Weet jij waar we moeten zijn?’

Tara rent weer naar binnen.

‘Even wachten.’

Ze stapt, zwaaiend met een verkreukelde routebeschrijving met koffievlekken erop, naast Els in de auto.

‘Zoals pa altijd zei: “Vooruit met de geit!”’ roept ze uitgelaten.

‘En toen kwam er weer een meid,’ vult Els aan en ze giechelen om het flauwe familiegrapje.

‘Krijg nou wat. Dat is toch de auto van Iris? En Sylvia zit zowaar achter het stuur!’

Els wijst naar de Ford Ka die ze inhalen. Tara ziet Iris en Sylvia naast elkaar zitten. Ze kijken allebei strak voor zich uit. Dat is niets voor hen. Ze zijn twee handen op een buik. Dat is altijd al zo geweest. De andere zussen kwamen er bijna niet tussen. Zij zijn met z’n tweeën ooit begonnen met het regelen van de zussenweekendjes, maar vorig jaar was het juist vanwege hen dat het bijna niet doorging. Misschien zijn ze uit elkaar gegroeid. Sylvia met haar drukke gezin en Iris met... Ja, waar heeft die het zo druk mee?

Els toetert. Sylvia kijkt geïrriteerd opzij, maar als ze Els en Tara enthousiast ziet zwaaien, moet ze lachen en zwaait ze terug. Els blijft naast hen rijden, tot er achter haar een automobilist ongeduldig toetert en seint. Dan geeft ze een flinke dot gas en schuift voor Sylvia langs om plaats te maken voor de agressor. Tara blijft zwaaiend achterom kijken.

‘Tot zo!’ mimet ze.

‘Nou, dat zag er gezellig uit,’ flapt Els er uit. ‘Dan ben ik blij dat ik met jou hier zit.’

Dat is het verschil tussen haar en mij, denkt Tara. Ik denk het, zij zegt het.

Els haalt een papieren zakje tevoorschijn met Mozart Kügeln erin.

‘Vorige week gehaald in Wenen. Sjaak moest een presentatie geven in een galerie en verraste me 's morgens door te vragen of ik mee wilde. Ik had geen afspraken, dus niets hield me tegen. Superleuk, zulke spontane acties. Alleen waren we even vergeten dat het zijn papa-weekend was. Stonden zijn kinderen 's middags voor een dichte deur.’

Tara kijkt haar ongelovig aan.

‘Dat meen je niet. En toen?’

‘De buurvrouw was thuis, dus die heeft ze opgevangen en Sjaak gebeld. Na wat gesteggel konden ze daarna naar hun moeder.’

Tara's mond valt open.

‘Ben je niet direct terug gekomen dan?’

Els kijkt verbaasd naar Tara.

‘Hoezo? Het was zo toch goed geregeld? Bovendien zijn de jongens groot genoeg om voor zichzelf te zorgen. Sjaak kan ze beter de sleutel van het huis geven zodat ze altijd naar binnen kunnen, ook als hij er even niet is, maar dat moet hij eerst uitvechten met hun moeder. Zij is bang dat de kinderen dan onze drankvoorraad soldaat maken, of dat ze in aanraking komen met andere, minder algemeen geaccepteerde middelen.’

‘Is dat ook zo?’ vraagt Tara bezorgd.

‘Nee, onzin.’

‘En wat vond je van Wenen?’

‘Niets van gezien.’ Els geeft Tara een ondeugende knipoog. ‘We hadden het zo gezellig samen. Een ruime badkamer, een kingsize bed en roomservice. Ik heb mijn tas niet eens uitgepakt.’

Tara schudt haar hoofd en kijkt stil voor zich uit. Kon zij dat maar. Zoiets direct loslaten. Zij maakt zich al zorgen om de kat van de burens.

Na een gezellig ritje, draait Els haar auto een boerenerf op.

‘Hier is het. Mooi, hè?’ Els zegt het triomfantelijk, alsof ze het boerderijtje waar ze voor staan met bloed, zweet en tranen zelf heeft gebouwd. Ze lacht naar Tara en houdt haar hand op voor een *high five*. Tara slaat met volle overtuiging mis, waardoor ze tegen Els op botst. Het is even schrikken, maar dan barsten ze in een lachbui uit. Els geeft Tara een knuffel.

‘Mens, wat ben je lekker onhandig. Kom, we maken de wijnkelder onveilig!’

Dit is het dan, hun thuis voor een weekend, denkt Tara, terwijl ze het huis en de omgeving in zich op neemt. Een sfeervol verbouwde boerderij middenin de polder met de huissleutel buiten in het slot. Tara kan haar ogen niet geloven. Kom daar bij ons in het westen maar eens om, denkt ze. Ze rammelt ongeduldig met de sleutel in het slot, maar krijgt de deur niet open. Els kan haar ongeduld en nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Ze duwt Tara opzij en krijgt in één beweging de deur open.

‘Je moet de deur een beetje dichttrekken en dan de sleutel draaien.’

Els glipt zo alsnog als eerste over de drempel en loopt enthousiast van kamer naar kamer.

‘Wow! Moet je die open haard zien! En een sauna voor onszelf! Zullen we gelijk?’

Tara kijkt naar de huissleutels in haar hand. Wat doet ze? Aan de kapstok hangen? In haar jaszak stoppen? Op de bar leggen? Ze twijfelt. Het maakt niet zoveel uit, wat ze ermee doet, als ze maar niet vergeet waar ze ze gelaten heeft. Een paar jaar geleden hebben ze vlak voor vertrek het hele huisje overhoop moeten halen op zoek naar de sleutels. Ze doken uiteindelijk op in het vriesvak van de koelkast. Best een veilige plek. Niemand die ze daar ooit vindt, moet ze gedacht hebben toen ze ze daar achterliet. Dat gaat haar nu niet meer gebeuren. Ze legt de sleutels op de bar in de keuken, prent het beeld in haar hoofd en loopt dan Els achterna.

‘Tachtig graden, dat lijkt mij voor nu warm genoeg. Weet je zeker dat je niet mee doet?’ Els staat al in haar badjas voor Tara’s neus. Ze heeft middenin de kamer gewoon haar kleren uitgetrokken, inclusief haar Marlies Dekkers-bh en in haar tas net zo lang gerommeld tot ze helemaal onderop een verkreukelde roze badjas vond.

Verstrooid schudt Tara haar hoofd. Haar telefoon piept in haar tas. Ze graaft ernaar, maar kan hem niet direct vinden.

Els loopt de kamer uit richting sauna en zegt: ‘Oh ja, als ik er over een half uur niet uit ben, is er waarschijnlijk iets misgegaan. Wil je dan de ambulance bellen?’

Tara humt ter bevestiging en kijkt intussen op haar display. Eén bericht.

De vochtige kilte, die ze voelde toen ze het huis binnenliepen, is uit de huiskamer verdwenen. Els heeft niet

alleen de sauna, maar ook de open haard aan de gang gekregen. Hoe doet ze dat allemaal? Alsof ze een keer met haar toverstok zwaait en alles vanzelf gaat.

Tara opent het bericht. Ze leest.

Ik ben met de mannen vissen. Zondagavond pas weer thuis. Veel plezier! Kus, Jeroen.

Ze fronsst haar wenkbrauwen. Jeroen houdt er niet van als zij weg gaat zonder hem. Het huis is leeg zonder haar, heeft hij weleens gezegd. Maar zij heeft het idee dat hij alleen maar jaloers is. Ze haalt er haar schouders over op. Zo is hij nu eenmaal. Ze vist een grote handdoek uit haar tas en loopt naar de sauna. Dan bedenkt ze zich ineens iets: de kat van de burens! Ze slaat geschrokken haar hand voor haar mond en ijsbeert door de kamer. Wat nu?

In paniek rent ze naar de sauna en trekt de deur open. De droge warmte slaat haar in het gezicht.

‘Ik moet direct naar huis. Nu!’

Els kijkt vanaf het houten bankje verstoord naar haar.

‘Taatje, doe even rustig. Is er iets met Jeroen?!’

Tara schudt driftig van nee. Mijn god, als ze al niet eens de verantwoordelijkheid voor een kat aan kan, hoe moet dat dan straks met een kind? Ze krijgt het Spaans benauwd en de hitte van de sauna maakt het er niet beter op.

Els staat op, legt een arm om haar schouder en duwt haar het hete hok uit.

‘Rustig in- en nog rustiger weer uitademen. Rustig, rústig.’ Els klinkt geïrriteerd alsof ze Tara ieder moment een klap kan verkopen. Het is voldoende voor Tara om een beetje bij haar positieven te komen.

‘Ja, zo is het goed.’ Els trekt haar badjas weer aan en loopt dan met een arm om Tara heen de kamer in.

‘Kom even op de bank zitten en vertel me wat er zo erg is.’

Tara weet het even niet meer. Ze haalt zuchtend haar schouders op en kijkt als een angstig zwerfhondje naar Els.

‘Toe maar!’

Tara knikt en haalt diep adem. ‘De kat van de burens is alleen thuis. Ik dacht dat Jeroen dit weekend voor hem kon zorgen, maar die is plotseling weg met zijn vrienden.’ Ze snikt: ‘Hoe moet dat nou? Ik heb het beloofd!’

Els trekt Tara tegen zich aan en aait over haar haar.

‘Een kat? Is dat alles? Die redt zich wel. Je zult het zien, er is altijd een oplossing.’